

¹Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek? ²Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen: ³Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket! ⁴A mennyben lakozó kineveti, az ÚR kigúnyolja őket. ⁵Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket: ⁶Én kentem föl királyomat szent hegyemen, a Sionon! ⁷Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá tettelek ma téged! ⁸Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget. ⁹Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt! ¹⁰Azért ti, királyok, térjetez észhez, okuljatok, ti, bírái a földnek! ¹¹Félelemmel szolgáljátok az URat, reszketve vigadjatok! ¹²Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudják, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!

Kedves Testvéreim,

Szabadok akarunk lenni. Függetlenedni szeretnék. Mi akarjuk irányítani. Élni, megszabni életünk menetét. Beosztani az időnket, eldönteni, hogy mikor, mit csinálunk és legfőképpen kivel. Nem akarunk olyan emberekkel időt tölteni, akiket nem szeretünk. Akiket meg igen, azokkal pedig megpróbálunk kicsit többet, hátha sikerül...

Az elmúlt évek, a koviddal és veszteségekkel, lemondásokkal töltött elmúlt két év megváltoztatta az életünket. Régen el sem tudtuk volna képzelni az életet úgy, hogy nem mehetünk ki az utcára, hogy nem akkor megyünk boltba, amikor csak akarunk. De legfőképpen, hogy nem találkozunk azokkal, akiket szeretünk.

Ez mind elképzelhetetlen volt két évvel ezelőtt. Felfoghatatlan, valójában érthetetlen fikciónak tűnt a kalandregényekben olvasható vesztégzár és a karantén, mint egy elmúlt idő megszűnt, elfeledett veszélye, ami ma már nem realitás. Vagy hát, azt hittük.

Az elmúlt két év sok mindent megváltoztatott. Megváltozott a világ, de megváltoztunk mi is. Talán az egyik legfontosabb, hogy ma már eltudjuk képzelni az imént említett dolgokat. Megtanultuk, hogy bizonyos értelemben így is lehet élni. Nem kell feltétlenül kimennem az utcára, hogy eljussak a boltba. Nem kell közösségbe járnom, hogy működjenek a dolgok, nem kell minden áron elmennem a gyülekezetbe se ha Isten igéjével szeretnék egy kis időt tölteni, hiszen online is megy az istentiszteleti közvetítés. -

Az élet zajlik. Nem kell feltétlenül élőben meglátogatnom a szeretteimet, nem kell személyesen beszélnem velük. Igen, most már értem miről szól az összes telefon reklám lassan tíz éve: nincs szükség még arra sem, hogy a szeretteimhez igazodjam. Én lehetek mindentől független. Megtehetem. Csak vegyem meg ezt, vagy fizessek elő arra és sikerülni fog.

A 18.-ik század második felében, azaz jó régen, élt egy filozófus, úgy hívták Johann Gottlieb Fichte. Fichtének volt egy elmélete amit technikai utópiának nevezett el. Ennek az elméletnek az volt a lényege, hogy meghatározta az emberi élet célját. Fichte meghatározta az élet értelmét: mindentől és mindenkitől függetlenné lenni. Függetlenné lenni a természettől.

Fichte úgy látta, hogy a történelem, az emberi élet a kezdetektől fogva erről szól, az ember függetlenedni akar mindentől.

Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek? Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen: Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket!

Erről a függetlenedni akarásról, erről az emberi alap akaratról szól a mai igeszakaszunk is.

A cél szentesíti az eszközt. A föld királyai és fejedelmei, akik egymás ellenségei, akik képesek lenének egymást kiirtani, ahogy erre oly sok példát találunk akár a szentírásban is, most ezek a szembennálló felek szöveteznek. Összeesküsznek egy általuk vélt nagyobb jó a függetlenedés érdekében az ellenség, Isten ellen. Hiszen csak ő az akadályozója a királyok és fejedelmek szabadságának a zsoltáros szerint.

Ősi, emberi viselkedés mód ez. Ha úgy vesszük az oszd meg és uralkodj elv ellentét párja.

A gyűlölet képes összehozni az embereket. Ez bármennyire is hihetetlennek tűnik, de bibliai példát is találunk erre. Hiszen az Újszövetség két nagy ellenségeskedő csoportja a szaddúceusok és farizeusok is képesek voltak össze fogni, hogy legyőzzék és megöljék közös ellenségüket a názáreti ácsot, Jézust.

A közös cél, a közös ellenség összehozza az embereket, ahogy a Lukács szerinti evangéliumban is olvashatjuk miután Pilátus és Heródes a két ellenség kihallgatta Jézust a keresztre feszítése előtt:

Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással, korábban ugyanis ellenségek voltak.

A függetlenségért a szabadságért, a gyűlölet hatására még az ellenségeinkkel is képesek vagyunk összefogni. De mi zavarta a zsoltárban szereplő királyokat és fejedelmeket, mitől akartak ők megszabadulni? Mik azok a bilincsek amiről a harmadik vers beszél?

Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket!

Ezek az emberek megakartak szabadulni a parancsolatoktól, le akarták dobni a törvény bilincseit. Szakítani akartak az úr parancsolatával, az ő ígéjével, mert úgy érezték megbéklyózza az életüket. A szabályok, amik az életért teremtettek, az életet hátráltatják, mert Istennek veti alá őket. Ettől akartak megszabadulni ezek az emberek, ezért láznak a teremtő ellen.

A mennyben lakozó kineveti, az ÚR kigúnyolja őket. Majd így szól hozzájuk haragjában, izzó haragjában így rémíti meg őket: Én kentem föl királyomat szent hegyemen, a Sionon!

Az Úr dühös. Akár úgy is mondhatnák, hogy kiakad, felháborodik ezen a viselkedésen. Ugyan először kineveti őket a terv lehetetlensége miatt, de aztán mégis haragra gerjed, mint egy sértett szülő.

Ezért a képért ezért a reakcióért, ezért az antropomorfizmusért nem bánthatjuk a zsoltárost, egyrészt mert ő nem is tudta máshogy elképzelni az Atyát, másrészt pedig azért, mert mértani pontossággal írja le nekünk a lázadó emberek és Isten kapcsolatát.

Igen. Isten sértett, épp haragszik, de nem csap le, nem sújtja haragjával az embert.

Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá tettelek ma téged! Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget. Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt!

Az Atya mérges ugyan, de nem csap le. Helyette inkább Fiát küldi az embereknek, ahogy ezt az imént hallhattuk és ahogy meg is tapasztalhattuk a szentesti gyermekmúsort. Isten fia testé lett Jézus Krisztusban, hogy közöttünk legyen, meghaljon a kereszten és feltámadjon, értünk.

A megbízatást, a próféciát erről ezekben a versekben, mai zsoltárunkban is olvashatjuk:

Kihirdetem az ÚR végzését. Ezt mondta nekem: Az én fiam vagy! Fiammá tettelek ma téged! Kérd tőlem, és neked adom örökségül a népeket, birtokul a földkerekséget. Összetöröd őket vasvesszővel, szétzúzod, mint a cserépedényt!

Isten fia, a Fiú majd eljön és akkor majd előkerül a vasvessző, összetörünk mint a cserépedény. De tényleg ez történt?

Nem. Jézus Krisztus megszületett, elérkezett a karácsonyi csodában, az ige testé lett. De ami történt, az még zsoltárosunk legvadabb elképzelését is felülmúlta.

Mert kit várt a zsoltáros?

Egy erőskezü, de igazságos vezetőt. Egy megítélő, de bölcsen ítéletet hozó bírót, hadvezért, királyt. Valakit, aki minden addigi politikai rendet felül tud múlni, aki elérkezik, aki testé lesz és átveszi végre az irányítást. Tehát a zsoltáros a zsidó messiást várta, aki vasvesszővel a kezében megérkezik és rendet tesz majd Izraelben.

De Jézusnál nem volt vasvessző és nem történ cseréptörés sem. Helyette valami olyat bízott ránk, ami nehezebb feladat, mint elszenvedni az összetöretést, hiszen Jézus ezt mondta:

Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Az új, krisztusi alap, új parancsolatot kíván a régi helyett, amiért a népek királyai és fejedelmei lázadni is képesek.

Nem törli el a régit, nem teszi semmissé, de újrafogalmazva, más, krisztusi, a húsvéti esemény felől tekintve rakja elénk a feladatot: Szeressük egymást.

Jézusnak nincs több parancsa, nincs több bilincse, amit ránk aggatna. Ennek az egynek a teljesítését kéri tőlünk, amihez mintát és erőt is ad nekünk, ha kérjük.

Mai igeszakaszunk utolsó verse is, mintha ezt az evangéliumi üzenetet fogalmazná áldássá:

Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!

Akik hallgatnak Jézus szavára, akik hozzá menekülnek, azok az ígélet szerint az igaz békességre és áldásra jutnak.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Így legyen,
Imádkozzunk:

Drága mennyei Atyám!

Aki új parancsolatod előtt kaput nyit, az mindenekelőtt saját maga érzi meg melengető szereteted áldását. De látom ma: milyen nagy gondod van azokra, akik a kereszténységen kívül állnak és onnan figyelik a tied életét. Az én tekintetemet is irányítsd ma felénk.

Ma a világ kétségtelenül télben él. Emberei beburkolóznak. Metszőszeles viharok elől menedéket az elzárkózásban keresnek. Didergő életüket múltangok mellett, vagy pezsdítő itallal próbálják fölmelegíteni. Uram! Tavaszt adj a világnak! Keresztény hitre ébredés tavaszát, amelyben híveid életéből sugárzik a szeretetnek az a melegsége, amely a múltban már olyan sokszor hozott áldást erre a földre.

Az én hitemet is társaim iránti szeretetemről ismerhesse meg mindenki. Drága mennye Atyám, add hogy így legyen!

Amen